

Til Kulturdepartementet

Vår ref.: 20/10

Oslo, 6.2.2020

Innspill til diskusjonen om en mulig museumslov fra Norges museumsforbund

Innledning og historisk bakteppe

De siste årene er signalene i regjeringsplattformer mv om at man ønsker en museumslov vil komme, og i senere tid er det blitt klarlagt at akkreditering av museene vil bli en del av en mulig lov. Dette har vært et tema i møtene mellom NKR, KUD, museene og regionene, og i møtene mellom KUD og regionene. Museumsforbundet og NKR har også drøftet temaet. Det er ikke første gang dette temaet diskuteres. Fra 1970-årene har dette ved flere anledninger vært et diskusjonstema i ulike NOU-er og meldinger. I NOU 1996: 7 *Museum. Mangfold, minne, møtestad* (Velure-utvalget) ble det anbefalt at Kulturdepartementet skulle sette i gang arbeidet med en museumslov. Begrunnelsen var dels at museumsfeltet skulle sidestilles med bibliotek- og arkivfeltet. Den gang mente man at en museumslov burde se på museum som et instrument både i et omfattende miljøperspektiv og i et kunnskapsperspektiv der «ein føresetnad for livslang læring m.a. ligg i ein demokratisk rett til informasjon, kunnskap og opplevingar. I dette perspektivet kan museum bidra med spesialkompetanse på den materielle omverda». (s. 150) Dette peker i både retning av grunnlovens § 100 og signalene i Kulturmeldingen fra 2018.

Det som ble ansett som viktig i 1996 var at en lov kunne sikre at en vil få like rammevilkår for å utvikle denne kompetansen, og at samfunnet kunne få nytte godt av den innsatsen som ble satt inn. Man så at en museumslov kunne fungere som et virkemiddel for bedre samordning på museumsområdet og mer allment en sikring av museene som samfunnsinstitusjoner i Norge. Velure-utvalgets argumentasjon for en museumslov hadde, ifølge Aina Schøtz i utredningen «Trenger vi en museumslov?» fem hovedpunkter:

- Den skal sidestille museumsfeltet med miljøområder og med bibliotek- og arkivfeltene
- Den skal se museene som et instrument både i et omfattende miljøperspektiv og i et kunnskapsperspektiv
- Den skal sikre at man får like rammevilkår for å utvikle spesialkompetanse innen det materielle kulturerntet
- Den skal være et virkemiddel for bedre samordning innen museumssektoren
- Den skal sikre museene som samfunnsinstitusjoner i Norge

Det var i samtiden flere diskusjoner om hvor mange lover man trengte, og om det var formålstjenlig med en som dekket alt innen museum og kulturminnevern, eller om en overordnet kulturlov kunne

være tilstrekkelig. En totalomfattende lov for å dekke alt, ble av mange ansett som lite hensiktsmessig da den kunne bli mer til hinder enn til hjelp fordi den lett kunne komme i konflikt med seg selv.

Det ble tydeliggjort fra Museumsutvalget i 1980-årene at hensikten med en museumslov ikke først og fremst skulle løse museenes ressursproblem, men å sikre museene tilfredsstillende økonomi og få en mer rettferdig og rasjonell bruk av de ressursene som til enhver tid måtte være til disposisjon. Norges Kunst og Kulturhistoriske Museers Landsforbund (NKKM) mente at en museumslov måtte klart definere og fordele oppgavene mellom stat og fylke. (Schiøtz s. 8, NKKMs årsmelding 1989). I 1993 var fokuset fra NKKMs side særlig knyttet til det å sikre museene som samfunnsinstitusjoner, og et økt ønske om samarbeid med bibliotek og arkiv gjorde behovet for en lov mer aktuelt. En lov kunne sikre museumsfeltet på linje med andre samfunnssektorer. Dette ble utdypet i Museumsforbundets innspill etter årsmøtet i 1998. Der snakket man om en museumslov som blant annet kan « sidestille museumsfeltet med miljøvernområdet, bibliotek- og arkivfeltet, der det er lovverk fra tidligere».

Mange i museumsmiljøet var gjennom årene positive til en lov. Det er interessant å registrere at det var Kulturdepartementet som var skeptiske til nytten av en slik lov. Argumentene i denne skepsisen knyttet seg først og fremst til tre punkter:

- Departementet så det som lite gunstig å gripe inn i det lokale selvstyret, som ble videreutviklet etter revisjonen av kommuneloven i 1992, og man ønsket trolig også å unngå en diskusjon av det som alt var lovregulert (bibliotek for eksempel).
- En lov som favner alt (en allmenn kulturlov), ville bli uoversiktlig og selvmotsigende.
- Departementet så til å vegre seg mot bindinger en lov unektelig ville medføre da man ønsket å stå friere med hensyn til disponeringen av de årlige tilførte midlene til kulturformål, og kunne variere bruken av virkemidler/stimuleringstiltak mer tilpasset tid og sted.

Tilhengerne mente i stor grad at en lov var det som måtte til for å regulere en til dels uoversiktlig og «kaotisk» museumssektoren.

Historien viser at museumsreformen, med virkemidler som å trekke tilbake midler fra regionalt nivå til staten og sammenslåing av mindre museumsenheter til større organisasjoner ble det valgte virkemiddelet for å lage ryddigere, mer oversiktlige og sterkere faglig og økonomiske museer. Selv om landskapet i 2020 er ytterligere endret er flere av problemstillingene som har vært diskutert tidligere fortsatt relevante å diskutere.

Museumslov – hovedpunkter fra sommerens spørreskjema: «Museenes museumsmelding»

Museumsforbundet tok sommeren 2019 pulsen på hva ansatte i medlemsmuseene mente om en museumslov. Svarene kom fra ulike deler av organisasjonene, fra direktører til ansatte på flere ulike nivåer i organisasjonene. Signalene gir noen indikasjoner på oppfatningene i landskapet på dette

tidspunktet. Departementet og Kulturrådet har gjennom møtene høsten 2019 muligens fått et enda tydeligere bilde av hva museumslederne mener om dette.

I de svarene Museumsforbundet fikk inn, var det delte meninger om behovet for en museumslov, noe som var en realitet også da Museumsforbundet diskuterte dette i slutten av 1990-årene. Med regionreformen og noe mer klar struktur for finansiering kan imidlertid en lov bidra til å sikre en finansiering, slik bibliotekloven gjør, selv om en slik regulering lett kan bli et minstemål på lokalt bidrag. Museumsforbundet ser en noe økende tendens til at enkelte kommuner ikke ønsker å bidra til museene, og at dette er «noen andres» ansvar. Omtalen av Kongsberg kommunes manglende vilje til å bidra til Norsk Bergverksmuseum, i KUDs budsjettproposisjon for 2020, er et godt eksempel på dette. Dette er noe som må diskuteres og vurderes både i en mulig lovtekst og i en finansieringsnøkkel mellom stat, fylke og kommune.

Å sikre den faglige integriteten kan også bli et viktig punkt ved utflytting av ansvar og større endringer av balansen i finansieringen. Det er i Kulturmeldingen signalisert at prinsippet om armlengdes avstand, som gjennom mange år har vært tydelig uttrykt i Kulturdepartementets tilskuddsbrev til museene, bør tas med i en revisjon av kulturloven, og det støtter Museumsforbundet. Dersom det kommer en egen museumslov må dette tas med også i denne. Sentrale punkter for hva som bør inngå i en lov og som tydelig gjenspeiles i svarene på undersøkelsen er:

- Definisjon av hva et museum er – understreke at de ikke er kommersielle, men demokratiske og inkluderende etc.
- Museer skal være for alle
- Museene skal følge et etisk regelverk og standarder for sektoren nasjonalt og internasjonalt
- Den må sikre armlengdes avstand
- En lov må sikre museene tilgang til forskning og faglighet/kunnskapsoppbygging – lovfeste de fire F-ene
- Redegjøre for/tydeliggjøre museenes samfunnsoppdrag
- Sikre ytringsfrihet og uenighetsfelleskap
- Sikre likeverd og likestilling
- Akkreditering; Det stilles spørsmål om hvem og hvordan? (ex: UK: Arts Council England, DK: Slotts- og kulturstyrelsen)

I Norge er Universitetsmuseene allerede underlagt Universitets- og høyskoleloven, og kulturminneloven, og er godt fornøyd med det. De ønsker ikke nødvendigvis en egen museumslov. En potensiell museumslov må også ses opp mot andre lover som tangerer som kulturminnelov og kulturlov, som også skal revideres og dette arbeidet skal være i gang. Dette gjelder også revisjonen av arkivloven.

1999 revisited?

Punktene fra sommerens undersøkelse er også sentrale i flere museumslover. Da Museumsforbundet spilte inn til ABM-meldingen i 1999 ble også sikringen av museenes

arbeidsoppgaver, slik de er omtalt i ICOMs museumsdefinisjon, trukket frem som sentralt for å understreke at bevaring og forvaltning av samlingene er museenes samfunnsoppgave. Man pekte videre på at en lovregulering av museumssektoren «vil vel også bidra til å likestille museene med Arkiv, bibliotek og faste kulturminner. Forbundet ser heller ikke bort ifra den positive symboleffekten knyttet til en lovregulering.»

Følgende hovedpunkter ble i 1999 ansett som viktige:

- Å sikre samlingenes bevaring og forvaltning
- Å sikre god faglig kvalitet på museumstilbudet i alle regioner

Lovens virkeområde ble den gang foreslått til å omfatte alle museer som mottar offentlig støtte til ordinær drift (m.a.o. stat, fylkeskommunale og kommunale tilskudd). Man ønsket at flest mulig museer skulle omfattes av loven, men anså det som uhensiktsmessig at private museer skulle reguleres av loven da den ikke knyttes opp til «en begrenset bruk av begrepet museum eller til en finansieringsordning.» Man mente det var ønskelig at det for museer underlagt andre lover, som universitetsloven, ble gjort justeringer i forhold til en museumslovs virkeområde. Man la seg på ICOMs museumsdefinisjon.

En godkjenningsordning ut over det som lå i betingelsene for tilskudd ble i 1999 ikke ansett som ønskelig. «Det vesentlige er etter forbundets skjønn at offentlig tilskudd gis til institusjoner som oppfyller gitte kriterier for driften. Disse kriteriene skal ivareta den overordnede målsettingen om å sikre museenes samlinger gjennom en faglig forsvarlig bevaring og forvaltning.» Man ønsket en rammelov som fastslo overordnede prinsipper, og som ikke sementerte en situasjon uten å ta høyde for kontinuerlig utvikling. Man ønsket heller ikke en byråkratiserende effekt av loven og mente at loven skulle følges av mer detaljerte forskrifter med utfyllende bestemmelser fordi dette er enklere å endre. Man ønsket ikke å knytte loven til en eksplisitt finansieringsløsning fordi dette lett kunne bli en minimumsløsning.

I 1999 så Museumsforbundet den danske loven som et egnet forbilde, og mente det var hensiktsmessig å styrke Norsk museumsutvikling som tilsynsorgan i forbindelse med en lovregulering.

NMU leverte en rapport om «Trenger vi en museumslov?» ført i pennen av Aina Sciøtz i juni 1998. Det henvises i dagens arbeid til de gamle utredningene. En akkrediteringsordning ble i 1999 ikke anbefalt av Museumsforbundet. Kulturrådets søsterorganisasjoner i Danmark og England har roller i akkreditering av museene, mens det på Island er en komité med flere parter, inkludert det islandske Museumsforbundet, som avgjør dette.

Lovene i Norden og andre land

Den danske loven er en blanding av kulturminnelov og museumslov og bærer preg av å ha vokst litt i alle retninger gjennom ulike revisjoner. I *Nordisk museologi* nr. 1, 2019 er disse omtalt i Susanne

Krogh Jensens artikkel «The creation of a museum system. Professionalizing Danish museums 1958–2018». Artikkelen viser hvordan utviklingen av museumsloven har bidratt til å strukturere og profesjonalisere det danske museumsvesenet fra et i større grad frivillig drevet museumslandskap til et museumslandskap med høyt utdannede medarbeidere i tre faser; først en fase med politisk profesjonalisering mellom 1958 og 1976, etterfulgt av en fase med institusjonell profesjonalisering mellom 1976 og 2001 før administrativ profesjonalisering fra 2001 til 2017. Disse fasene er gjenkjennbare også i utviklingen av et norsk museumslandskap og den profesjonalisering man har hatt i Norge. Utvidelsene i det danske lovverket har dels gått på utvidelser i forhold til hvilke typer museer som omfattes av loven og gir rett til finansiering, dels styrer den makten mellom museene og myndighetene, finansiering og overordnet kontroll med sektoren. De siste årene har det også vært ny debatt i Danmark knyttet til fremtidig deling av ansvar mellom lokalt og nasjonalt nivå om fremtidige vurderinger av statsanerkjennelse.

Den svenske loven er mer overordnet og kortfattet med 12 paragrafer. Museumsdefinisjonen er en forenkling av ICOMs definisjon. Loven er allerede evaluert av Riksantikvarieämbetet, som har kommet til at loven virker samlende fordi den understreker kjerneoppgavene til museene og at den bidrar til diskusjon om museenes virksomhet og forutsetninger. Den kan også vise til en positiv og konkret effekt for samlingsforvaltningen, særlig knyttet til forvaltning, bevaring, avhending og bruk av samlingen for å nå virksomhetenes overordnede mål. Lovens bestemmelser om ansvarsforhold har foreløpig ikke gitt mange konkrete resultater, noe som man er enige om skyldes for lite kunnskap om loven. Mange museer bruker imidlertid loven i sine strategier og overordnede dokumenter som legitimering for virksomheten og hvordan den skal finansieres og drives. Se: <http://raa.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2%3A1307730&dswid=-2469>.

Den reviderte finske loven som trådte i kraft 1.1.2020 er også relativt overordnet med 14 paragrafer som riktignok er mer utfyllende og detaljrik enn den svenske: <https://www.finlex.fi/sv/laki/alkup/2019/20190314>. Revisjonen av den finske loven kom som resultat av en mer omfattende strategiprosess der det finske Museumsforbundet samarbeidet tett med Kulturdepartementet om utformingen av innholdet. Dette har paralleller til tidligere tider i Danmark og Norge der museenes organisasjoner spilte en sentral rolle i politikkutviklingen. (http://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/160728/OKM12_2018.pdf?sequence=1&isAllowed=y.)

Både den svenske og finske loven har elementer som beskriver formålet med loven, museumsvirksomheten og hvem den omfatter, definerer hvem som regnes som museum og noe om ansvar for å bidra med ressurser til museumsfeltet. Den finske lovens § 5 sier noe om vilkårene for å godkjennes som profesjonelt museum som gjør dem berettiget til statstilskudd, og den har i tillegg et eget kapittel om ansvarsmuseer som har spesielle oppgaver og rettigheter. Den er med andre ord i større grad enn den svenske knyttet opp til en finansieringsstruktur. Flere andre lover navngir også de institusjonene de gjelder for og som skal finansieres og tydelige definerte kategorier av museer. Den danske loven skiller mellom ulike typer museer (kulturhistoriske, kunsthistoriske, naturhistoriske og statlige museer – statsanerkjente) og gir nokså detaljerte beskrivelser om hva hovedmuseene

innen de ulike kategoriene (f.eks. Nationalmuseet og Statens museum for kunst) har av oppgaver og forpliktelser overfor museumslandskapet for øvrig.

Mange museumslover verden over har som formål å regulere organisering og drift av museer slik at de best mulig kan ivareta, dokumentere og øke kunnskapen om landets, natur, kunst- og kulturhistorie og å gi allmenheten tilgang til denne arven samt for noen å sette denne i en global kontekst. De definerer hva et museum er og hvilke virkeområder de har. Noen land skiller mellom statlige, andre offentlige og private museer. På Island skiller loven mellom sentralmuseer (statseide kjernemuseer), akkrediterte museer (gis av ministeren etter innstilling fra Museumsrådet, gir rett til bruk av logo og mulighet til å søke museumsfondet), ansvarsmuseer (akkrediterte museer som får særlig ansvar for et felt/område etter anbefaling fra sentralmuseet), andre museumsrelevante aktiviteter, sentra, utstillinger m.m. (ikke fullverdige museer etter loven, kan være forskning og formidlingsinstitusjoner etc). På Island er Museumsforbundet medlem av Museumsrådet og bidrar til å avgjøre hvem som akkrediteres.

Hva bør en norsk lov inneholde?

Slik Museumsforbundet ser det i dag vil sentrale punkter i en museumslov knytte seg til følgende punkter:

- Definere hva et museum er og hvilke kjerneoppgaver de har gjennom en tydelig museumsdefinisjon basert på ICOMs museumsdefinisjon, jfr. definisjonen i den svenske loven
- Tydeliggjøre hvilke institusjoner som omfattes av museumsloven
- Definere hvilke kjerneoppgaver museet skal ha, og sikre museenes arbeid med forskning og kunnskapsoppbygging samt arbeid med forvaltning og formidling
- Tydeliggjøre museenes ansvar og samfunnsrolle, sikre åpenhet, ytringsfrihet og uenighetsfelleskap
- Tydeliggjøre at man skal følge etiske regelverk og faglige standarder for sektoren nasjonalt og internasjonalt
- Sikre bærekraft, likeverd og likestilling
- Lovfeste armlengdes avstandsprinsippet
- Definere hvem har ansvar for finansiering av museene og hvordan skal ansvarsfordelingen mellom de finansierende forvaltningsnivåer være (prosentfordeling etc.)
- Sikre lik tilgang til museumsopplevelser for barn og unge
- Museenes arbeid med privatarkiv må tydeliggjøres og sikres en tydeligere rolle og finansiering
- Avklare grenseganger til kulturminneloven og andre relevante lover en museumslov vil tangere

Sentrale diskusjonstema og behov for problematisering:

Et tema som er nødvendig å diskutere er om man ønsker å reetablere en eller annen form for differensiering av museumslandskapet. Det er naturlig å diskutere i lys av at mange museumslover har etablert ulike kategorier av museer med ulik status og ulik mulighet til offentlig finansiering fra

ulike nivåer. Signalene om at det er ønskelig å ha en akkrediteringsordning gir mulighet til å lage noen slike skillelinjer, i alle fall mellom hva som anses som et profesjonelt museum og et som drives etter andre prinsipper. Dette kan på den ene siden bidra til å etablere en fornuftig avgrensning som etablerer et skille mellom et profesjonelt museumslandskap og frivillig drevne museer, og gi retningslinjer for hvilke som bør kvalifisere til offentlig støtte eller ikke. Imidlertid kan det på den andre siden være en utfordring for dagens museumsstruktur som etter reformen kan inneholde alt fra tidligere nasjonale museer til mindre kommunale eller frivillig drevne museer etablert av historielag mv. Hensikten bak museumsreformens konsolideringer var å bygge større faglig kompetente, robuste og mer profesjonelle museumsenheter der man sammen kunne løfte og videreutvikle seg. Å reetablere ulike typer/kategorier museer blir på en måte å gå tilbake til tidligere tiders museumslandskap. Det er ikke noe Museumsforbundet vil anbefale. Vi mener det må være det konsoliderte museet med det registrerte organisasjonsnummeret som blir gjenstand for akkreditering, men man må naturligvis ta med i vurderingen at ikke alle museene er konsoliderte, men har hatt en ren statlig finansiering, som Norsk Luftfartsmuseum og Nordnorsk kunstmuseum.

Det vil bety at alle museene på Kap. 328, post 70, eller 328 78 i Kulturdepartementets budsjett vil utgjøre enheter for akkreditering sammen med museene under Sametinget, universitetsmuseene og museene under andre departementer. Disse postene omfatter også noen av de private museene. Skal en akkrediteringsordning gi mening må det være en underskog av ikke akkrediterte museer, og det må være mulig å komme inn eller falle ut av ordningen dersom man kvalifiserer seg eller ikke lenger opprettholder de faglige standardene.

I denne sammenheng bør også ICOMs museumsdefinisjon diskuteres og hvilken rolle den og det etiske regelverket skal ha i å definere kriteriene for en akkrediteringsordning.

En akkrediteringsordning kan på en positiv måte også bidra til å sette en faglig standard for hvordan et profesjonelt museum skal være drevet og hvilke mål de må oppfylle, med andre ord definere hva som er et forsvarlig profesjonelt nivå man må holde seg på knyttet til museets kjerneoppgaver; forskning, formidling og forvaltning. Museumsforbundet ser at dette er positivt, ikke minst for arbeidet med samlingsforvaltning, og at det kan bidra til ytterligere profesjonalisering, men det er viktig at akkreditering ikke blir sementerende. Det er etter vårt syn viktig å holde fast på at målet må være høy faglig aktivitet på arbeidet med samlingene og forvaltningen av disse samt i forskning og formidling i museene. Nøkkelen til god faglig kvalitet er medarbeidere med høy og riktig kompetanse.

Det må imidlertid være tydelig hva man skal måles på og stilles tydelige krav til bruk av etablerte standarder, som Spectrum og Significance, og bruk av etablerte registrerings – og formidlingsprogrammer, som kan gjøre samlingene tilgjengelig for offentligheten. Akkreditering må kunne oppnås av museer uavhengig av departementstilknytning eller finansiering, dersom man oppfyller kriteriene. Skal man ha en akkrediteringsordning må det også følge noen «goder» med i form av tilskudd og anledning til å søke om visse typer utviklingsmidler. I forbindelse med

regionreformen og overføring av midler må det sikres at midler brukes til museene også etter vernetiden.

Hvor tett skal koblingen til ICOMs museumsdefinisjon og etiske regelverk være?

Diskusjonene rundt ICOMs fornyelse av museumsdefinisjonen høsten 2019 viser at det er behov for å definere hva et museum er, og med det gi noen rammer for en felles oppfatning. Som i den svenske loven kan dette basere seg på og knyttes til sentrale kjerneelementer i ICOMs museumsdefinisjon. Medlemmer i Norges museumsforbund må i dag kunne oppfylle denne og i vedtektene forpliktet seg til å følge ICOMs etiske regelverk. Museumsforbundet mener at en norsk museumslov også må knytte seg til internasjonale felles gjeldende definisjoner og standarder, men er åpne for at det kan gjøres på litt ulike måter.

På Island stilles det for eksempel en rekke krav til at et museum kan få akkreditering, blant annet at det:

- er non profit
- følger ICOMs etiske regelverk
- har vedtekter, budsjett og planer
- tilfredsstillende sikkerhet og oppbevaringsforhold for samlingene
- samlingene skal være kategorisert
- leder/direktør må ha akademisk utdanning innenfor museets felt eller kunne dokumentere realkompetanse

Den danske loven hadde tidligere også bestemmelser med krav om utdanning og bakgrunn for museumsdirektører, men dette er nylig fjernet. Fortsatt har de fleste danske museumsdirektørene høyere utdanning innen et relevant museumsfag. I et arbeid med en museumsmelding, museumslov og akkreditering, mener Museumsforbundet det er viktig å se på kompetansebehovet i museene og diskutere hvilke krav som må stilles for å garantere et høyt faglig nivå.

I Belgia – Flandern er det en generell og meget omfattende museumslov, men det er verdt å merke seg at den slår fast at ICOMs etiske regelverk skal legges til grunn for all museumsdrift. Det belgiske akkrediteringssystemet har tre nivåer; nasjonal, regional og lokal, der bare de akkrediterte har rett til statlig støtte.

Dette er en svært aktuell problemstilling også for en mulig norsk museumslov og et varslet nytt finansieringssystem etter regionreformen. Tydeliggjøring i lov kan gi en forpliktelse til å følge opp museer som er innenfor lovens virkeområde, men en utfordring er å unngå at dette blir en minimumsløsning på tilskuddsnivå, slik man fryktet for 30 år siden, og som mange fortsatt frykter i forbindelse med regionreformen.

Hvem bør gi akkreditering?

For KUD-museene har man i dag allerede en form for «akkreditering» eller «benchmarking», gjennom Kulturrådets vurderinger basert på de leverte budsjettøkningene og museumsstatistikken.

De øvrige museene blir i dag ikke vurdert på denne måten, men flere, som museene under Sametinget, ønsker å bli en del av denne. Museumsvurderingene brukes aktivt av museene for å se hvor man ligger i forhold til andre det er naturlig å sammenlikne seg med, og til å øke fokuset på områder man trenger å strekke seg. Det er et godt grunnlag å bygge videre på, men systemet er kanskje noe vel matematisk. Det er mulig den bør videreutvikles til å implementere også mer kvalitative vurderinger, slik den danske ordningen har.

Det vil være naturlig at det er Kulturrådets museumsseksjon som står for akkreditering av alle museene, uavhengig av departementstilknytning. Man kan vurdere å se nærmere på den islandske ordningen samt den danske og britiske i en utforming av et norsk system.

Et sentralt spørsmål å stille er imidlertid om man trenger en akkreditering i og med at det alt er etablert et vurderingssystem, som evt. kan utvides ut over KUD-museene for å omfatte hele museumslandskapet? I en vurdering av behovet må fordelene en akkreditering gir i en ytterligere mulighet for styrking av fagligheten veies opp mot det byråkrati det vil gi. I tillegg må man drøfte hva dette vil bety for hvordan museene skal finansieres og hvilke rettigheter til tilskudd og tilgang til søkbare midler som skal følge med akkrediteringen. Dersom man skal ha en akkrediteringsordning er det etter vårt syn naturlig at man finner en løsning på hvordan en lov og akkreditering skal spille sammen med finansieringen av museene på de nivåer som bidrar med driftsstøtte. Det store flertallet av museer har i dag støtte fra de tre ulike forvaltningsnivåene, og Kulturmeldingen slår fast at man fortsatt skal ha denne fordelingen, men med en mulig forskyvning av vekt i ansvarsforholdet.

Museumsforbundet mener dette er spørsmål som må diskuteres fremover, men har i dag ikke et entydig og endelig avklart svar på utfordringene. Det er mange uavklarte spørsmål knyttet til regionreformen og videre finansieringsnøkler og organisering som bidrar til et uoversiktlig bilde.

Museumsforbundet kommer også med et eget innspill til museumsmeldingen.

John Olsen
Styreleder

Liv Ramskjær
Generalsekretær

Brevet er elektronisk godkjent uten underskrift.

Kopi: Kulturrådet